

การศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3
กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อำเภอลานกระบือ จังหวัดกำแพงเพชร
A STUDY OF FACTORS HINDERING ENGLISH SPEAKING AMONG LOWER
SECONDARY STUDENTS IN THE NONG LUANG SCHOOL GROUP,
LAN KRABUE DISTRICT, KAMPHAENG PHET PROVINCE

¹นันทกษสรณ์ ดิลกพรชัยกุล Nunnapachsorn Dilokpornchaikul

²สุรัตนา อติพัฒน์ Surattana Adipat

^{1, 2}มหาวิทยาลัยรามคำแหง Ramkhamhaeng University, Thailand

Corresponding Author E-mail: 6614590004@rumail.ru.ac.th

Article Received: June 13, 2025. Revised: December 21, 2025. Accepted: December 23, 2025.

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อำเภอลานกระบือ จังหวัดกำแพงเพชร โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อำเภอลานกระบือ จังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 80 คน เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามงานวิจัย โดยมีขั้นตอนการวิจัย คือ วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามงานวิจัยการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ทั้ง 3 ด้าน คือ 1) ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน 2) ปัจจัยด้านการเรียนการสอน และ 3) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน วิเคราะห์ผลการวิจัยด้วยสถิติ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลผลที่กำหนดไว้โดยใช้แบบประเมินเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านที่ 1 ด้านตัวผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนขาดความมั่นใจในตนเองขณะพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ได้แก่ ปัจจัยด้านที่ 3 ด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า รูปแบบและวิธีการสอนของครูผู้สอนส่วนใหญ่เน้นการแปลความหมาย (Grammar Translation) มากกว่าการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีค่าเฉลี่ยสูงสุด และปัจจัยด้านที่ 2 ด้านการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนขาดโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษามีค่าเฉลี่ยสูงสุด

คำสำคัญ: ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน, ปัจจัยด้านการเรียนการสอน, ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม, นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

Abstract

This study aimed to investigate the factors impeding the development of English-speaking skills among lower secondary students (Mathayomsuksa 1–3) in the Nong Luang School Group, Lan Krabue District, Kamphaeng Phet Province. The sample group consisted of 80 Mathayomsuksa 1–3 students from schools in the Nong Luang School Group, Lan Krabue District, Kamphaeng Phet Province. The study was conducted using a survey research approach. The research instrument used in this study was a questionnaire. The research was conducted through the following procedures: analyzed a questionnaire focused on three principal domains: (1) learner-related factors, (2) instructional factors, and (3) learning environment factors. Analyze the research results using percentage, mean (M), and standard deviation (S.D.), and compare them with the predetermined criteria for interpretation. The assessment was based on a 5-point Likert scale.

The research findings revealed that learner-related factors had the highest mean score, indicating a high level of impact. An analysis of individual items in this category found that the students' lack of self-confidence while speaking English received the highest mean score. The second highest category was learning environment factors, which yielded a moderate level of impact. An analysis of individual items in this category showed that the most prominent issue was the teaching approach, with most teachers employing grammar-translation methods rather than emphasizing English communication. Lastly, instructional factors were also found to have a moderate impact. The highest scoring item in this category indicated that students lacked opportunities to communicate in English with native speakers.

Keywords: Learner-Related Factors, Instructional Factors, Learning Environment Factors, Lower Secondary Students

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างกันในระดับโลก ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อด้านการค้าขายระหว่างประเทศ การศึกษา และการทูตต่างๆ ซึ่งในการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 มุ่งเน้นการฝึกทักษะการสื่อสาร (Communication) เพื่อให้เกิดความสามารถในการสื่อสารทั้งในด้านการสื่อสารด้วยเหตุและผล รวมถึงการสื่อสารอย่างเป็นระบบและมีวิจารณญาณ ซึ่งสอดคล้องกับกาญจนาพร รุจิโนม (2561) ที่กล่าวว่า หลายๆ ประเทศได้มีการยึดเอาภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ซึ่งการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการพัฒนาชีวิตและการทำงาน เพราะปัจจุบันโลกมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เราทุกคนจึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ในระบบการศึกษาไทย มีการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ซึ่งในปี พ.ศ. 2559 มีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเวลาเรียน ตามนโยบาย “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในช่วงชั้นที่ 1 ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โดยจากเดิมมีการจัดการเรียนการสอน

ในรายวิชาภาษาอังกฤษ 40 ชั่วโมงต่อปีการศึกษา ปรับเปลี่ยนเป็น 200 ชั่วโมงต่อปีการศึกษา ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ารัฐบาลให้ความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก เพื่อบ่มเพาะให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และสามารถใช้อังกฤษสื่อสารอย่างง่ายได้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก ซึ่งในเล่มหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ที่ใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา ประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

แต่อย่างไรก็ตาม การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษในบริบทของแต่ละโรงเรียนนั้นมีความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นในด้านการบริหารงานวิชาการในเรื่องการกำหนดโครงสร้างรายวิชาพื้นฐานและรายวิชาเพิ่มเติมในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับพิชญภัษภัญจน์ ปานเผือก (2561) ที่กล่าวว่าสถานศึกษาต้องมีการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับการเรียนการสอนในแต่ละปีการศึกษา เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากครูผู้สอนมีวิธีการสอนที่เหมาะสมก็จะสามารถทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนยิ่งขึ้น (Adipat, 2023) รวมถึงการจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เสริมสร้างประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม โดย ดาราลัย ไชมะเรง (2555) ให้ข้อเสนอแนะว่า ขนาดของห้องเรียนที่ไม่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนส่งผลกระทบต่อบรรยากาศการเรียนรู้ภายในห้องเรียน รวมถึงความพร้อมของสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ไม่เพียงพอ

นอกจากนี้ โดยทั่วไปครูผู้สอนมักจะให้ความสำคัญกับทักษะการอ่านมากกว่าการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากการวัดและประเมินผลส่วนใหญ่ใช้แบบทดสอบในการวัดผลการเรียนรู้ทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน เน้นผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน โดย สุทธิญา ประทุม (2566) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นการจัดการเรียนรู้โดยครูเป็นผู้บรรยาย แต่นักเรียนจะไม่มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียน ส่งผลให้นักเรียนไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน ซึ่งทำให้ส่วนใหญ่ไม่เกิดการพูดสื่อสารในห้องเรียน ขาดโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษให้เป็นชีวิตประจำวันซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีผลผลิตทางการศึกษา (A theory of educational productivity) ของ Walberg Herbert (1989) ที่กล่าวว่า ปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ ปัจจัยด้านคุณลักษณะของตัวผู้เรียน ประกอบด้วย เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ประกอบด้วย พฤติกรรมการสอนของครู กลยุทธ์ในการเรียนของผู้เรียน และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ประกอบด้วย ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัว สภาพแวดล้อมทางโรงเรียน

จากที่ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านประดาเจ็ดรัง ต.หนองหลวง อ.ลานกระบือ จ.กำแพงเพชร ในช่วงระยะเวลา 1 ปีการศึกษาที่ผ่านมา พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน ขาดโอกาสในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา ไม่สามารถเลือกใช้คำที่เหมาะสมหรือเรียบเรียงคำพูดให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ที่เรียนมาได้ ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร โดยแบ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อความยากในการพูดภาษาอังกฤษ 3 ด้าน ดังนี้ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านการเรียนการสอน และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ตามทฤษฎีผลผลิตทางการศึกษา (Herbert, 1989) เพื่อนำผลการวิจัยมาปรับใช้

ในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถนำไปปรับใช้ในสถานการณ์อย่างง่ายในชีวิตประจำวันได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อำเภอลานกระบือ จังหวัดกำแพงเพชร

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

1.1 ประชากร นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ.กำแพงเพชร จำนวน 100 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ.กำแพงเพชร จำนวน 80 คน แบ่งออกเป็นนักเรียนโรงเรียนบ้านหนองหลวง จำนวน 50 คน นักเรียนโรงเรียนบ้านบึงมัลย์ จำนวน 15 คน และนักเรียนโรงเรียนบ้านประดาเจ็ดรัง จำนวน 15 คน โดยใช้การสุ่มแบบง่าย จากตารางสำเร็จรูปของ Krejcie and Morgan (1970) เพื่อกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 กำหนดวัตถุประสงค์ในการสร้างแบบสอบถามวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อำเภอลานกระบือ จังหวัดกำแพงเพชร

2.2 กำหนดประเด็นหลักที่ผู้วิจัยต้องการวัดประเด็นหลัก 3 ด้าน ได้แก่ ด้านตัวผู้เรียน ด้านการเรียนการสอน และด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

2.3 สร้างข้อความหรือคำถามแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ.กำแพงเพชร โดยมีส่วนประกอบเนื้อหาที่จำแนกได้ดังนี้ (1) วัตถุประสงค์ของงานวิจัย (2) คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม (3) เนื้อหาที่ต้องการถาม จำนวน 24 ข้อ โดยครอบคลุมปัจจัย 3 ด้าน ดังต่อไปนี้ 1) ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน 2) ปัจจัยด้านการเรียนการสอน และ 3) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

2.4 ระบุเกณฑ์ความเห็นด้วย ตามหลักเกณฑ์ลิเคิร์ต (Likert scale) 5 ระดับ ดังนี้ 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย และ 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2.5 ระบุค่าเฉลี่ยความพึงพอใจโดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า ดังนี้ 4.21-5.00 หมายถึง มากที่สุด 3.41-4.20 หมายถึง มาก 2.61-3.40 หมายถึง ปานกลาง 1.81-2.60 หมายถึง น้อย และ 1.00-1.80 หมายถึง น้อยที่สุด (Best, 1977; อ่างใน จริญญา หงษ์เจริญ, 2542)

2.6 นำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาโดยประเมินความสอดคล้องของวัตถุประสงค์กับข้อคำถาม หลังจากนั้น นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item-Objective Congruence Index หรือ IOC) ด้วยเกณฑ์ +1 (สอดคล้อง) -1

(ไม่สอดคล้อง) หรือ 0 (ไม่แน่ใจ) ผลการพิจารณาและประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คนเห็นพ้องกันว่าข้อคำถามบนแบบสอบถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์อย่างชัดเจน จำนวน 23 ข้อ และตัดทิ้งจำนวน 1 ข้อ ผลลัพธ์ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ในระดับ 0.88 ซึ่งแสดงถึงความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Turner et al., 2002) หลังจากนั้น นำแบบสอบถามมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.7 นำแบบสอบถามไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จากโรงเรียนในกลุ่มโรงเรียนหนองหลวง จำนวน 40 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

2.8 นำข้อมูลจากการทดลองหาค่าอำนาจจำแนก (r) ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 – 1.00 ทุกข้อ

2.9 นำข้อมูลจากการทดลองหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ซึ่งได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.87 ในระดับดี

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2568

3.1 จัดเตรียมห้องเรียนและอธิบายคำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

3.2 แจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบสอบถามออนไลน์และแบบสอบถามเอกสาร ตามความสะดวกของผู้ตอบแบบสอบถามในแต่ละโรงเรียน

3.3 เก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการใช้แบบสอบถามลงในโปรแกรมวิเคราะห์ทางสถิติ Microsoft Excel

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล โดยการดำเนินการตามขั้นตอน วิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร ด้วยสถิติ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลผลที่กำหนดไว้โดยใช้แบบประเมินเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ

4.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 1) สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

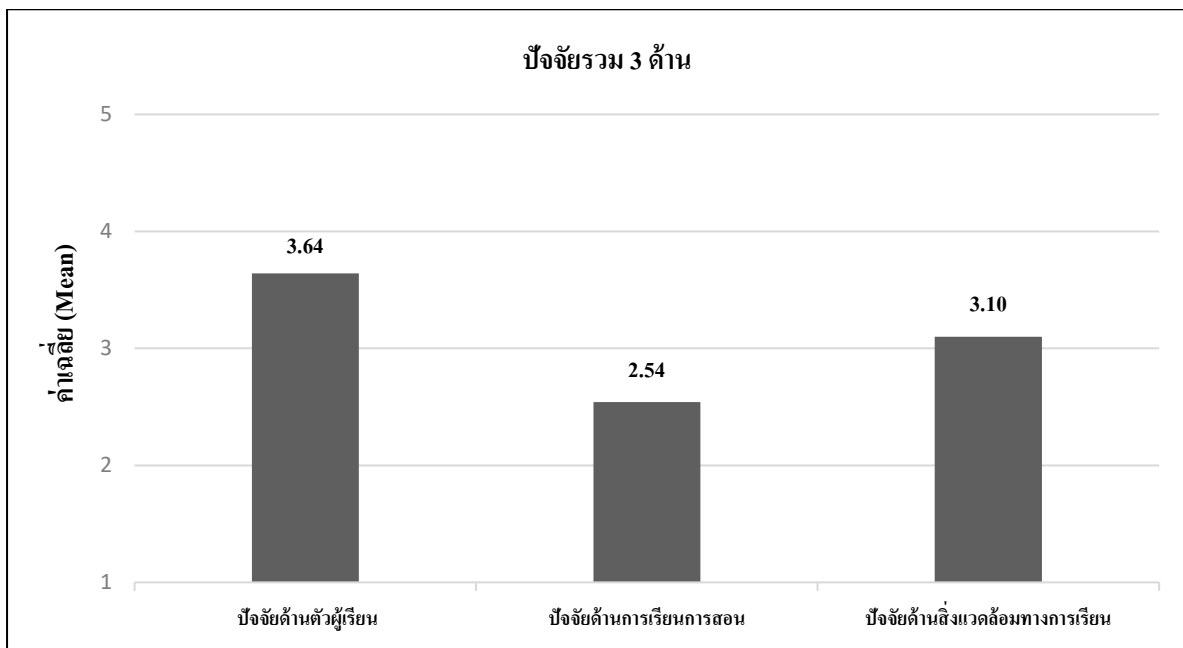
4.3 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลหาคุณภาพของเครื่องมือ 1) ค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) ของแบบสอบถาม และหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบสอบถามกับจุดประสงค์ (IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ซึ่งวิเคราะห์ผลโดยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS 2) ค่าอำนาจจำแนก (discrimination) และความเชื่อมั่น (reliability) รายข้อของแบบสอบถาม โดยทดสอบกับกลุ่มนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 40 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha coefficient) (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลภาพรวมการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ภาพรวมปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร

ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน	ระดับความเห็นด้วย (จำนวน (n) /ร้อยละ)					ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ระดับความเห็น
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)	เห็นด้วยมาก (4)	เห็นด้วยปานกลาง (3)	เห็นด้วยน้อย (2)	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)			
ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน	149 (23.28)	190 (29.69)	227 (35.47)	61 (9.53)	13 (2.03)	3.64	.29	มาก
ปัจจัยด้านการเรียนการสอน	38 (5.94)	98 (15.31)	205 (32.03)	127 (19.84)	172 (26.88)	2.54	.62	ปานกลาง
ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน	75 (13.39)	114 (20.36)	216 (38.57)	101 (18.04)	54 (9.64)	3.10	.35	ปานกลาง

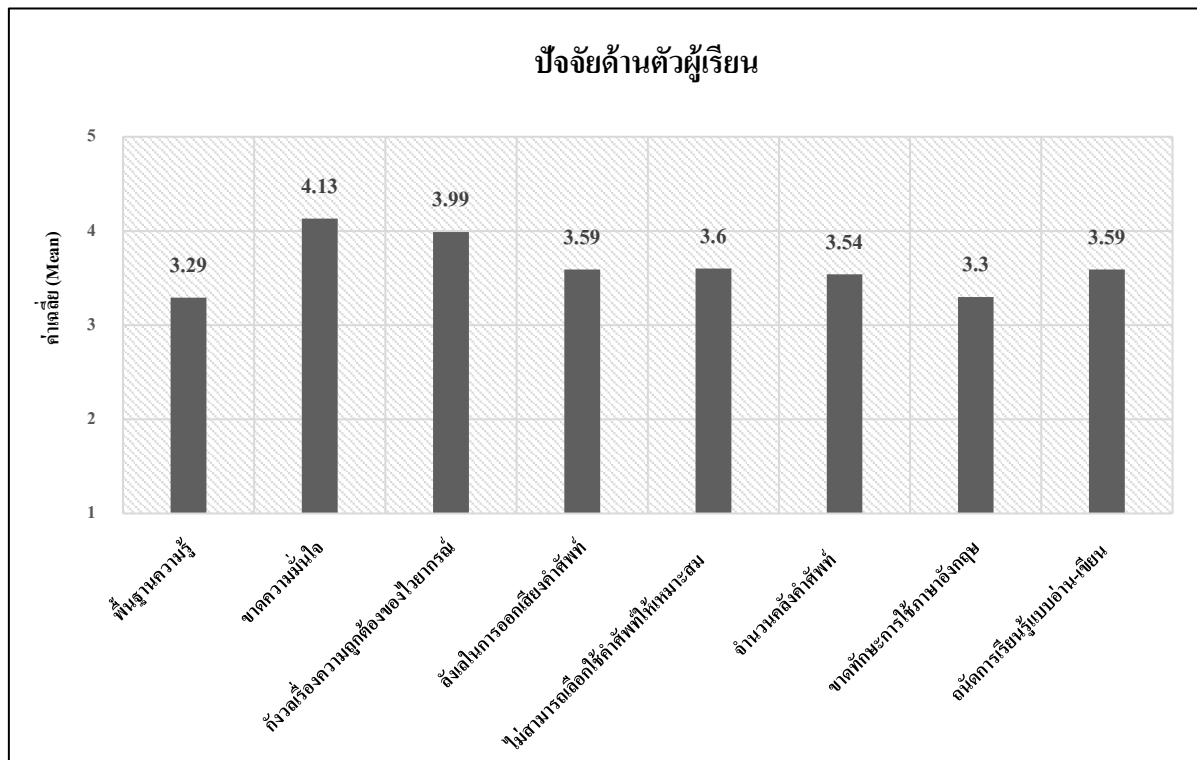
ภาพที่ 1 ผลการวิเคราะห์ภาพรวมปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร

จากตารางที่ 1 และภาพที่ 1 พบว่า ระดับความเห็นด้วยในภาพรวมของผู้ตอบแบบสอบถามในการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร พบว่า ปัจจัยด้านที่ 1 ด้านตัวผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ปัจจัยด้านที่ 3 ด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และปัจจัยด้านที่ 2 ด้านการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลรายด้านการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร มีประเด็นหลัก 3 ด้าน ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3
กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร ด้านที่ 1 ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน

ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน	ระดับความเห็นด้วย (จำนวน (n) / ร้อยละ)					ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	S.D.	ระดับความเห็น
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)	เห็นด้วยมาก (4)	เห็นด้วยปานกลาง (3)	เห็นด้วยน้อย (2)	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)			
1. พื้นฐานความรู้ (Background Knowledge) ของนักเรียนส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ	7 (8.75)	14 (17.50)	54 (67.50)	5 (6.25)	0 (0)	3.29	.72	ปานกลาง
2. นักเรียนขาดความมั่นใจในตนเองขณะพูดภาษาอังกฤษ	37 (46.25)	21 (26.25)	17 (21.25)	5 (6.25)	0 (0)	4.13	.96	มาก
3. นักเรียนกังวลเรื่องความถูกต้องของไวยากรณ์ (Grammar) เมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	32 (40)	23 (28.75)	18 (22.50)	6 (7.50)	1 (1.25)	3.99	1.02	มาก
4. นักเรียนลังเลในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง	15 (18.75)	28 (35)	27 (33.75)	9 (11.25)	1 (1.25)	3.59	.96	มาก
5. นักเรียนไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ให้เหมาะสมกับบริบทในการพูด	13 (16.25)	31 (38.75)	30 (37.50)	3 (3.75)	3 (3.75)	3.60	.94	มาก
6. นักเรียนมีจำนวนคลังคำศัพท์ที่ใช้ในการพูดภาษาอังกฤษน้อย	12 (15)	27 (33.75)	34 (42.50)	6 (7.50)	1 (1.25)	3.54	.89	มาก
7. นักเรียนขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน	15 (18.75)	20 (25)	24 (30)	16 (20)	5 (1.25)	3.30	1.17	ปานกลาง
8. นักเรียนถนัดการเรียนรู้แบบอ่าน-เขียนมากกว่าการฟัง-พูด	18 (22.50)	26 (32.50)	23 (28.75)	11 (13.75)	2 (2.50)	3.59	1.06	มาก
สรุปผลรวม	149 (23.28)	190 (29.69)	227 (35.47)	61 (9.53)	13 (2.03)	3.64	.29	มาก

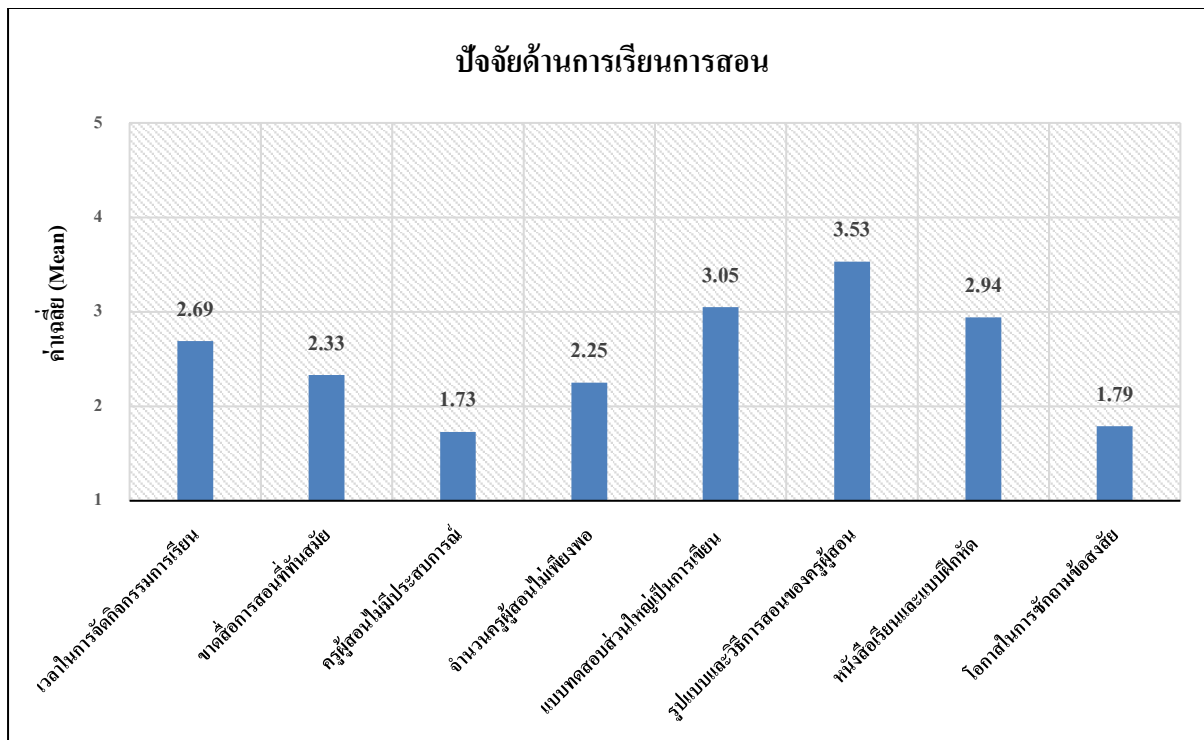

ภาพที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร

จากตารางที่ 2 และภาพที่ 2 พบว่า ระดับความเห็นด้วยของผู้ตอบแบบสอบถามในการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร ด้านที่ 1 ด้านตัวผู้เรียน ในภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.64$, S.D. = .29) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนขาดความมั่นใจในตนเองขณะพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.13$, S.D. = .96) รองลงมา ได้แก่ นักเรียนกังวลเรื่องความถูกต้องของไวยากรณ์ (Grammar) เมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 3.99$, S.D. = 1.02) นักเรียนไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ให้เหมาะสมกับบริบทในการพูด ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = .94) นักเรียนลังเลในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง ($\bar{X} = 3.59$, S.D. = .96) นักเรียนถนัดการเรียนรู้แบบอ่าน-เขียน มากกว่าการฟัง-พูด ($\bar{X} = 3.59$, S.D. = 1.06) นักเรียนมีจำนวนคลังคำศัพท์ที่ใช้ในการพูดภาษาอังกฤษน้อย ($\bar{X} = 3.54$, S.D. = .89) นักเรียนขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ($\bar{X} = 3.30$, S.D. = 1.17) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ พื้นฐานความรู้ (Background Knowledge) ของนักเรียนส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = .72)

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3
กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร ด้านที่ 2 ปัจจัยด้านการเรียนการสอน

ปัจจัยด้านการเรียน การสอน	ระดับความเห็นด้วย (จำนวน (n) / ร้อยละ)					ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	S.D.	ระดับ ความเห็น
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)	เห็นด้วยมาก (4)	เห็นด้วยปานกลาง (3)	เห็นด้วยน้อย (2)	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)			
1. เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เพียงพอต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	5 (6.25)	11 (13.75)	30 (37.50)	22 (27.50)	12 (15)	2.69	1.09	ปานกลาง
2. ขาดสื่อการสอนที่ทันสมัยและน่าสนใจ	3 (3.75)	8 (10)	24 (30)	22 (27.50)	23 (28.75)	2.33	1.11	ปานกลาง
3. ครูผู้สอนไม่มีประสบการณ์ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ	3 (3.75)	4 (5)	9 (11.25)	16 (20)	48 (60)	1.73	1.09	น้อย
4. จำนวนครูผู้สอนไม่เพียงพอต่อการจัดการเรียนการสอน	4 (5)	6 (7.5)	17 (21.25)	32 (40)	21 (26.25)	2.25	1.08	น้อย
5. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ส่วนใหญ่จะเป็นการเขียน ไม่มีการใช้แบบทดสอบแบบฟัง-พูด	7 (8.75)	13 (16.25)	45 (56.25)	7 (8.75)	8 (10)	3.05	1.01	ปานกลาง
6. รูปแบบและวิธีการสอนของครูผู้สอนส่วนใหญ่เน้นการแปลความหมาย (Grammar Translation) มากกว่าการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	7 (8.75)	31 (38.75)	40 (50)	1 (1.25)	1 (1.25)	3.53	.73	มาก
7. หนังสือเรียนและแบบฝึกหัด ไม่เอื้อต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	7 (8.75)	21 (26.25)	26 (32.50)	12 (15)	14 (17.50)	2.94	1.22	ปานกลาง
8. ครูผู้สอนไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยในการสื่อสารภาษาอังกฤษภายในห้องเรียน	2 (2.50)	4 (5)	14 (17.50)	15 (18.75)	45 (56.25)	1.79	1.06	น้อย
สรุปผลรวม	38 (5.94)	98 (15.31)	205 (32.03)	127 (19.84)	172 (26.88)	2.54	.62	ปานกลาง

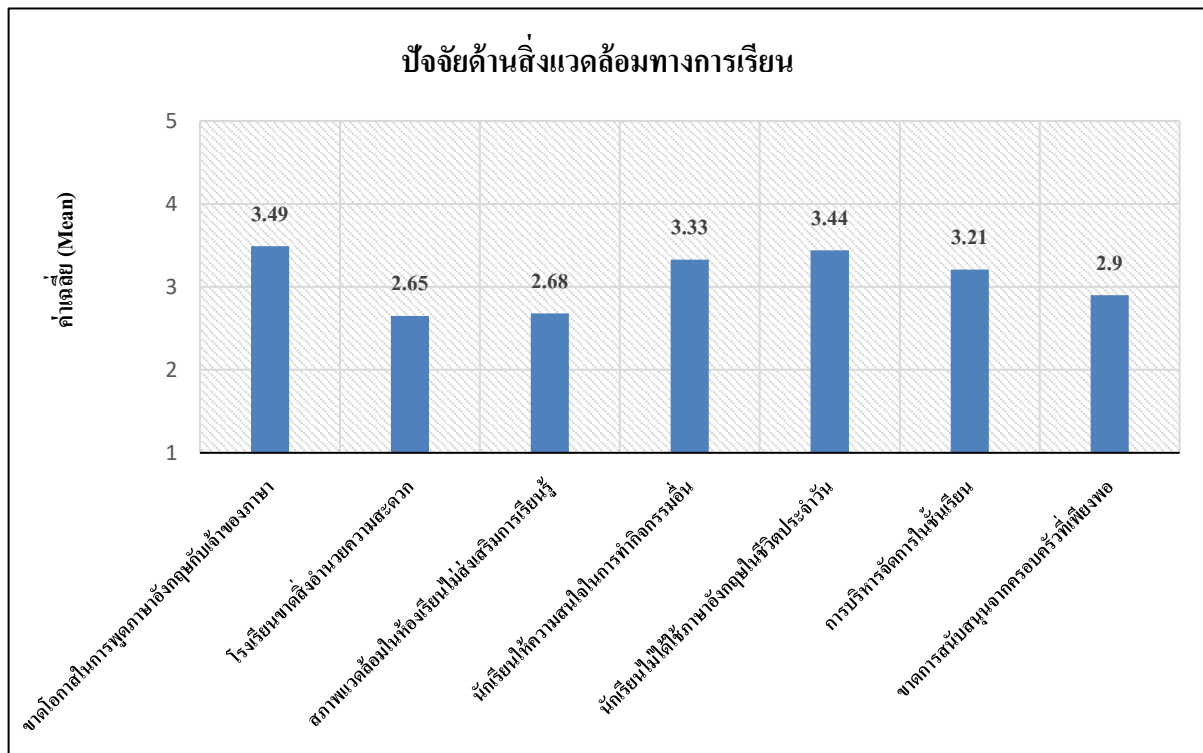

ภาพที่ 3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร

จากตารางที่ 3 และภาพที่ 3 พบว่า ระดับความเห็นด้วยของผู้ตอบแบบสอบถามในการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร ด้านที่ 2 ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ในภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับความเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 2.54$, S.D. = .62) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า รูปแบบและวิธีการสอนของครูผู้สอนส่วนใหญ่เน้นการแปลความหมาย (Grammar Translation) มากกว่าการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.53$, S.D. = .73) รองลงมา ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ส่วนใหญ่จะเป็นการเขียน ไม่มีการใช้แบบทดสอบแบบฟัง-พูด ($\bar{X} = 3.05$, S.D. = 1.01) หนังสือเรียนและแบบฝึกหัดไม่เอื้อต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ($\bar{X} = 2.94$, S.D. = 1.22) เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เพียงพอต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ($\bar{X} = 2.69$, S.D. = 1.09) ขาดสื่อการสอนที่ทันสมัยและน่าสนใจ ($\bar{X} = 2.33$, S.D. = 1.11) จำนวนครูผู้สอนไม่เพียงพอต่อการจัดการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.25$, S.D. = 1.08) ครูผู้สอนไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยในการสื่อสารภาษาอังกฤษภายในห้องเรียน ($\bar{X} = 1.79$, S.D. = 1.06) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ครูผู้สอนไม่มีประสบการณ์ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 1.73$, S.D. = 1.09)

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3
กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร ด้านที่ 3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ทางการเรียน	ระดับความเห็นด้วย (จำนวน (n) / ร้อยละ)					ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ระดับ ความเห็น
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)	เห็นด้วยมาก (4)	เห็นด้วยปานกลาง (3)	เห็นด้วยน้อย (2)	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)			
1. นักเรียนขาดโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา	16 (20)	24 (30)	27 (33.75)	9 (11.25)	4 (5)	3.49	1.09	ปานกลาง
2. โรงเรียนขาดสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการเรียนรู้ทางภาษา อาทิ เช่น ห้องปฏิบัติการทางภาษา โทรทัศน์คอมพิวเตอร์ เป็นต้น	6 (7.5)	12 (15)	26 (32.50)	20 (25)	16 (20)	2.65	1.18	ปานกลาง
3. การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนไม่ส่งเสริมต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียน	2 (2.5)	15 (18.75)	28 (35)	25 (31.25)	10 (8)	2.68	1.00	ปานกลาง
4. นักเรียนให้ความสนใจในการทำกิจกรรมอื่นในเวลาวางมากกว่าการฝึกพูดภาษาอังกฤษ	11 (13.75)	21 (26.25)	34 (42.50)	11 (13.75)	3 (3.75)	3.33	1.00	ปานกลาง
5. นักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างง่ายในชีวิตประจำวันกับกลุ่มเพื่อนขณะอยู่นอกห้องเรียน	16 (20)	20 (25)	32 (40)	7 (8.75)	5 (6.25)	3.44	1.10	ปานกลาง
6. การบริหารจัดการในชั้นเรียนส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ อาทิ เช่นการจัดโต๊ะนักเรียน การจับคู่หรือแบ่งกลุ่มจำนวนนักเรียนทำกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นต้น	10 (12.50)	14 (17.50)	43 (53.75)	9 (11.25)	4 (5)	3.21	.98	ปานกลาง
7. นักเรียนขาดการสนับสนุนจากครอบครัวที่เพียงพอในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	14 (17.50)	8 (10)	26 (32.50)	20 (25)	12 (15)	2.90	1.29	ปานกลาง
สรุปผลรวม	75 (13.39)	114 (20.36)	216 (38.57)	101 (18.04)	54 (9.64)	3.10	.35	ปานกลาง

ภาพที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร

จากตารางที่ 4 และภาพที่ 4 พบว่า ระดับความเห็นด้วยของผู้ตอบแบบสอบถามในการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ. ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร ด้านที่ 3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ในภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับความเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.10$, S.D. = .35) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนขาดโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 1.09) รองลงมา ได้แก่ นักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างง่ายในชีวิตประจำวันกับกลุ่มเพื่อนขณะอยู่นอกห้องเรียน ($\bar{X} = 3.44$, S.D. = 1.10) นักเรียนให้ความสนใจในการทำกิจกรรมอื่นในเวลาว่างมากกว่าการฝึกพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 1.00) การบริหารจัดการในชั้นเรียนส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ อาทิเช่น การจัดโต๊ะนักเรียน การจัดคู่หรือแบ่งกลุ่มจำนวนนักเรียนทำกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นต้น ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = .98) นักเรียนขาดการสนับสนุนจากครอบครัวที่เพียงพอในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ($\bar{X} = 2.90$, S.D. = 1.29) การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนไม่ส่งเสริมต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียน ($\bar{X} = 2.68$, S.D. = 1.08) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ โรงเรียนขาดสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการเรียนรู้ทางภาษา อาทิเช่น ห้องปฏิบัติการทางภาษา โทรศัพท์ คอมพิวเตอร์ เป็นต้น ($\bar{X} = 2.65$, S.D. = 1.18)

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปประเด็นในภาพรวมและรายด้านที่มีค่าเฉลี่ยความเห็นด้วยสูงสุดนำมาอภิปรายผลโดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ในภาพรวม พบว่า ด้านที่ 1 ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน เป็นปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร มีค่าเฉลี่ยความเห็นด้วยสูงสุด สอดคล้องกับการศึกษาของนางสมร พงษ์พานิช (2551) ได้ศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจา ของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ที่เรียนวิชาการสื่อสารด้วยวาจา ในภาคปลายปีการศึกษา 2550 จำนวน 89 คน และในภาคต้นปีการศึกษา 2551 จำนวน 90 คน รวม 179 คน โดยการใช้แบบสอบถามแบบประเมินค่า การสังเกตแบบมีส่วนร่วม และการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้างเพื่อเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่าปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนของนิสิตคือ การขาดความมั่นใจในตนเอง สืบเนื่องมาจากมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอสำหรับการสื่อสาร มีจำนวนคำศัพท์น้อย ขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง รองลงมาคือ ด้านที่ 3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน และด้านที่ 2 ปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอน ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีผลผลิตทางการศึกษา (A theory of educational productivity) ของ Walberg Herbert (1989) นักวิจัยด้านการศึกษาวิทยาลัยการศึกษา ที่พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ปัจจัยด้านคุณลักษณะของตัวนักเรียน ประกอบด้วย 1) ความสามารถหรือความรู้พื้นฐานของนักเรียน ซึ่งวัดโดยแบบทดสอบมาตรฐานตามปกติ 2) พัฒนาการ ตามดัชนีตามลำดับอายุหรือระยะการเจริญเติบโต และ 3) แรงจูงใจหรือทัศนคติตนเองที่มีต่อการเรียนรู้ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ประกอบด้วย 4) ระยะเวลาที่นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และ 5) คุณภาพของประสบการณ์การสอนของครู และหลักสูตรที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย 6) บ้าน 7) กลุ่มสังคมในห้องเรียน 8) กลุ่มเพื่อนนอกโรงเรียน และ 9) การใช้เวลาวางนอนนอกโรงเรียน

สรุปได้ว่า ปัจจัยด้านตัวผู้เรียนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากที่สุด หากนักเรียนขาดความมั่นใจในตนเองขณะพูดภาษาอังกฤษกับผู้อื่น จะส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดี ซึ่งอาจเกิดจากความกังวลเรื่องความถูกต้องของไวยากรณ์ มีจำนวนคลังคำศัพท์ไม่เพียงพอต่อการพูดภาษาอังกฤษ จนไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับบริบทของการพูด อาจสืบเนื่องมาจากรูปแบบและวิธีการจัดการเรียนการสอนของครูที่ส่วนใหญ่เน้นการแปลความหมายมากกว่าสอนให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร อีกทั้งยังขาดโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาและไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างง่ายในชีวิตประจำวันกับกลุ่มเพื่อนหรือครอบครัวของตนเองขณะอยู่นอกห้องเรียน

2. ด้านตัวผู้เรียน พบว่า ระดับความเห็นด้วยของผู้ตอบแบบสอบถามในการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 2 นักเรียนขาดความมั่นใจในตนเองขณะพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นปัจจัยด้านตัวผู้เรียนในเชิงจิตวิทยา สอดคล้องกับการศึกษาของ Haidara (2016) ได้ทำการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีการการทบทวนเชิงทฤษฎี บันทึกภาคสนาม การสังเกต และการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างกับนักเรียน 20 คน เพื่อศึกษาปัจจัยทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการพูดภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษในอินโดนีเซีย ซึ่งข้อมูลที่ได้ นำมาวิเคราะห์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เชิงโต้ตอบที่พัฒนาโดย

Miles and Huberman (1994) ที่พบว่า ปัจจัยทางจิตวิทยาส่งผลเสียต่อประสิทธิภาพการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างแท้จริง แม้ว่านักเรียนส่วนใหญ่จะมีคลังคำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในระดับที่ดี แต่พวกเขาก็ไม่มั่นใจขณะพูดภาษาอังกฤษ ปัญหาส่วนใหญ่คือ กลัวพูดผิดพลาด รู้สึกเขินอาย รู้สึกกลัวและขาดความมั่นใจขณะพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Polishchuk (2017) ที่พบว่า ผู้เข้าร่วมการศึกษานี้เผชิญกับอุปสรรคด้านภาษา คำศัพท์และไวยากรณ์ อุปสรรคทางจิตวิทยา กลัวการพูดผิดพลาด กลัวการพูดต่อหน้าชั้นเรียน อีกทั้งยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Normawati et al. (2023) ได้ศึกษาความยากลำบากของผู้เรียน EFL ในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาภาควิชาที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษภาควิชาการศึกษาแรกของมหาวิทยาลัย Universitas Tidar ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นชั้นเรียนทั่วไป โดยใช้แบบสอบถามในการรวบรวมข้อมูลซึ่งครอบคลุม 6 แง่มุมตามแนวคิดทักษะการพูดของ Brown (2004) ที่พบว่า มีปัญหาหลัก 3 ประการ คือ ไวยากรณ์ (48%) นักศึกษาไม่มีความเชี่ยวชาญด้านไวยากรณ์ ฉะนั้นในการสนทนากับผู้อื่นมักพบข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ การออกเสียง (27%) นักศึกษามีปัญหาการออกเสียงคำศัพท์ที่ไม่ชัดเจน ซึ่งนำไปสู่ความไม่ถูกต้องในการให้ข้อมูล คำศัพท์ (12%) นักศึกษาขาดความเชี่ยวชาญด้านความหมายของคำศัพท์ และเรื่องที่ท้าทายมากที่สุดที่ใช้คำศัพท์ให้เหมาะสมและตรงกับบริบทที่ต้องการจะสื่อความหมายและแง่มุมอื่นๆ น้อยกว่า 10%

สรุปได้ว่า นักเรียนอาจเกิดความกลัวพูดผิดพลาด กังวลเกี่ยวกับความถูกต้องของไวยากรณ์ กลัวการพูดต่อหน้าชั้นเรียน รู้สึกเขินอาย รู้สึกกลัวในการออกเสียงคำศัพท์และขาดความมั่นใจขณะพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์จริง ขาดความเชี่ยวชาญด้านความหมายของคำศัพท์ จึงเป็นเรื่องท้าทายมากของผู้เรียนที่จะใช้คำศัพท์ให้เหมาะสมและตรงกับบริบทให้ถูกต้อง

3. ด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่า ระดับความเห็นด้วยของผู้ตอบแบบสอบถามในการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 6 รูปแบบและวิธีการสอนของครูผู้สอนส่วนใหญ่เน้นการแปลความหมาย (Grammar Translation) มากกว่าการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Al-Sobhi and Preece (2018) ที่พบว่า ปัญหาสำคัญที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการสอนทักษะการพูด ได้แก่ ไม่มีการใช้แบบทดสอบแบบฟัง-พูด ซึ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ส่วนใหญ่จะเป็นการเขียน วิธีการสอนของครูไม่ใช้วิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร ใช้วิธีการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง (teacher-centered) ซึ่งในด้านการจัดการเรียนการสอนของเพื่อให้นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้นั้น มีข้อจำกัดหลายประการ อาทิเช่น เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เพียงพอ จำนวนครูที่ไม่เพียงพอ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ส่วนใหญ่เป็นการเขียน ไม่มีการใช้แบบทดสอบแบบฟัง-พูด สอดคล้องกับการศึกษาของ Dwijayani, I. and Musigrungsi, S. (2022) ที่พบว่า ความท้าทายในการสอนของครูผู้สอนต้องเผชิญในการจัดการเรียนการสอนด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ได้แก่ ข้อจำกัดด้านเวลา สื่อการสอนความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน แรงจูงใจในการเรียนของครูต้องงานพูด และแบบวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ไม่สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

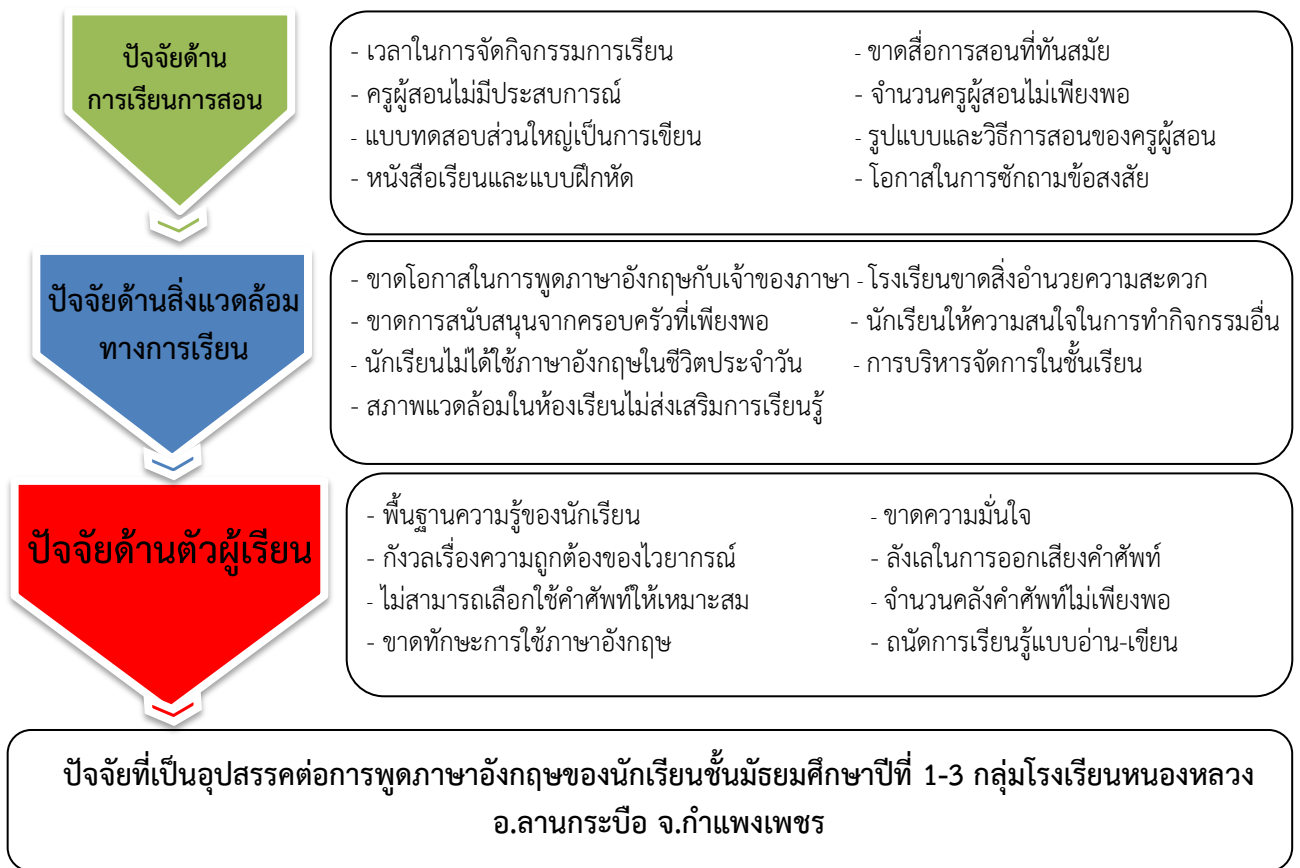
สรุปได้ว่า ปัจจัยด้านการเรียนการสอนทั้งรูปแบบและวิธีการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เพียงพอ หนังสือเรียนและแบบฝึกหัดไม่เอื้อต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รวมถึงการวัดผลและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เน้นทักษะการเขียนมากกว่าการพูด ส่งผลให้ผู้เรียนขาดทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ

4. ด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน พบว่า ระดับความเห็นด้วยของผู้ตอบแบบสอบถามในการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ. กำแพงเพชร ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 1 นักเรียนขาดโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Dong (2022) ที่พบว่า ความยากลำบากในการพูดของนักศึกษาเกี่ยวข้องกับปัจจัยทางภาษา ปัจจัยทางจิตวิทยา และปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม ดังนี้ ปัจจัยทางภาษา เช่น การขาดความรู้ คำศัพท์ในการสร้างประโยคที่ใช้ในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ เป็นต้น ปัจจัยทางจิตวิทยา เช่น ขาดความมั่นใจในการพูด เป็นต้น และปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม เช่น ขาดสภาพแวดล้อมสำหรับการฝึกพูด ฝึกใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษานอกห้องเรียน ด้วยเหตุนี้โรงเรียนจึงควรมีการจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน บริหารจัดการในชั้นเรียนให้เหมาะสมและสร้างสรรค์ที่ส่งเสริมต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน รวมถึงการได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนกับกลุ่มเพื่อนหรือผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งหากผู้เรียนได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมเพื่อการพัฒนาตนเองในด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่จะส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาและสามารถประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของธัญานิ เคนคำภา (2566) ที่พบว่า เมื่อพิจารณารายด้านลำดับจากมากไปน้อย ปัจจัยด้านโรงเรียน พบว่า โรงเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สืบค้นความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษและมีสื่อการเรียนที่ทันสมัย อยู่ในระดับมาก ปัจจัยด้านครูผู้สอน พบว่า ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยในการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ปัจจัยด้านผู้เรียน พบว่า นักเรียนตระหนักถึงประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก และปัจจัยด้านครอบครัว พบว่า ครอบครัวของนักเรียนสนับสนุนในการเรียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง

สรุปได้ว่า แม้ว่านักเรียนจะขาดโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา แต่หากมีการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนที่ดีและสร้างสรรค์ โรงเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สืบค้นความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษและมีสื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัย กระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยในการสื่อสารภาษาอังกฤษ หรือโรงเรียนมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการเรียนรู้ทางภาษา อาทิเช่น ห้องปฏิบัติการทางภาษา โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกพูด ฝึกใช้ภาษาอังกฤษกับกลุ่มเพื่อนหรือผู้ปกครองนอกห้องเรียน ก็จะสามารถพัฒนาความด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้นได้

องค์ความรู้การวิจัย

จากการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กลุ่มโรงเรียนหนองหลวง อ.ลานกระบือ จ.กำแพงเพชร ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ผลการวิจัยและเรียบเรียงองค์ความรู้ที่ได้ในรูปของ “แบบจำลอง 3 มิติของปัจจัยอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน” ดังในภาพที่ 5

ภาพที่ 5 องค์ความรู้การวิจัย

จากภาพองค์ความรู้จากการวิจัย อธิบายได้ดังนี้

มิติที่ 1: ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน (Learner-Related Factors) เป็นมิติที่มีผลกระทบสูงสุดต่อการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหาด้านความมั่นใจ ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษต่ำ ขาดคลังคำศัพท์ และไม่มีทักษะในการใช้ภาษาจริงในการสื่อสาร ปัจจัยเหล่านี้สะท้อนถึงการขาดแรงจูงใจและการรับรู้ตนเองในเชิงบวกต่อการเรียนภาษา มิติที่ 2: ปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอน (Instructional Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนของครู หลักสูตร และโอกาสในการฝึกพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง การเน้นการเรียนแบบท่องจำหรือการแปลไวยากรณ์ ส่งผลให้ผู้เรียนขาดทักษะการสื่อสารในสถานการณ์จริง ซึ่งชี้ว่า คุณภาพของประสบการณ์การเรียนรู้และการมีส่วนร่วมของผู้เรียนเป็นหัวใจสำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา และมิติที่ 3: ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน (Learning Environment Factors) ประกอบด้วยบริบททางบ้าน กลุ่มเพื่อน และโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ซึ่งมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสามารถในการพูดของผู้เรียน สภาพแวดล้อมที่ขาดแรงสนับสนุนหรือขาดแหล่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสฝึกฝนอย่างเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้
 - 1.1 ด้านตัวผู้เรียน ครูผู้สอนควรสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานและผ่อนคลาย ใช้วิธีการเสริมแรงบวก อาทิเช่น การชมเชย การให้รางวัล การให้คะแนน ให้กับนักเรียนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้ลองพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจโดยไม่ต้องกังวลว่าจะพูดผิดพลาด
 - 1.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรใช้รูปแบบและวิธีการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษการสื่อสาร โดยใช้สื่อการสอนเทคโนโลยีที่น่าสนใจ แอปพลิเคชันทางการศึกษา ลดการใช้วิธีการสอนแบบแปลความหมาย (Grammar Translation)
 - 1.3 ด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ครูผู้สอนและโรงเรียนควรจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน จัดกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกพูดหรือฝึกใช้ภาษาอังกฤษอย่างง่ายในชีวิตประจำวัน เช่น ภาษาอังกฤษวันละคำ หรือ Greeting in the morning เป็นต้น
2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป
 - 2.1 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เช่น ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านโรงเรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านครอบครัว เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กระทรวงศึกษาธิการ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กาญจนาพร รุจิโณม. (2561). การสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทยกับการดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21. วารสารศิลปการจัดการ, 2(3), 199–210.
- จรรยา หงส์เจริญ. (2542). การวัดและประเมินผลการศึกษา. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ดาราลัย ไชยะเรง. (2555). การศึกษาและวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางกายภาพภายในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธัญญาณี เคนคำภา. (2566). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วารสารวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 18(1), 149–161.
- ธีราภรณ์ พลายเล็ก. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์. วารสารวิจัยและพัฒนา, 3, 52–58.
- นงสมร พงษ์พานิชย์. (2554). การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึงกันยายน 2551. วารสารมนุษยศาสตร์, 18(1), 86–97.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- พระสิทธิศักดิ์ ธมมทนายาโท, ยุทธนา พูนเกิดมะเรง, ประพันธ์ นีกะระโทก และจำนง ปุฒาลา. (2562). ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ปี 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา. วารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ วิทยาลัยสงฆ์นครสวรรค์, 7(1), 23–37.

- พิชญ์ภัชกาญจน์ ปานเผือก. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา: ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร. การค้นคว้าอิสระรัฐศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2544). สถิติวิเคราะห์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุทิษฐา ประทุม. (2566). การพัฒนาเกมไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่องประโยคเงื่อนไขโดยใช้การวิจัยเชิงการออกแบบ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Adipat, S. (2023). An artificial intelligence-enhanced phenomenon-based learning approach for interdisciplinary understanding and speaking skills. *International Journal of Instruction*, 16(3), 531–550.
- Al-Sobhi, B. M. S. and Preece, A. S. (2018). Teaching English speaking skills to the Arab students in the Saudi School in Kuala Lumpur: Problems and solutions. *International Journal of Education & Literacy Studies*, 6(1), 1–11.
- Dong, M. H. (2022). A study on factors affecting of English-majored students' difficulties in their speaking performance. *European Journal of Foreign Language Teaching*, 6(1), 121–131.
- Dwijayani, I. and Musigrungsi, S. (2022). Investigating speaking tasks in relation to the communicative goals: Possibilities and obstacles. *Studies in English Language and Education*, 9(2), 501–520.
- Haidara, Y. (2016). Psychological factor affecting English speaking performance for the English learners in Indonesia. *Universal Journal of Educational Research*, 4(7), 1501–1505.
- Krejcie, R. V. and Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607–610.
- Normawati, A., Nugrahaeni, D. A., Manggolo, N. S. K. H. and Susanto, A. I. F. (2023). EFL learners' difficulties in speaking English. *ELECTRUM*, 1(1), 1–9.
- Polishchuk, O. (2017). Communication barriers faced by English language learners at a university level: Factors and solutions. *Science and Education*, 8, 44–48.
- Shannon, C. E. (1948). A mathematical theory of communication. *Bell System Technical Journal*, 27(3), 379–423.
- Turner III, R. C. and Carlson, L. (2003). Indexes of item-objective congruence for multidimensional items. *International Journal of Testing*, 3(2), 163–171.
- Walberg, H. J. (1984). Improving the productivity of America's schools. *Educational Leadership*, 41(8), 19–27.